

θιοα τή μέθη τοῦ καπνοῦ, ἦταν δυνατόν νά μή συνειθίσω τὸ μαρμαράδικο; Καί ἅμα συνειθίσης ἓνα πρᾶγμα, θά 'πῆ ὅτι σοῦ γίνεται ἀνάγκη, ὅτι σοῦ εἶνε ἀπαραίτητον. Ἔτσι μοῦ ἐγίνεν ἀνάγκη καί ἡ μέθη τῶν κρότων, καί γιά νά ἐργάζωμαι τόρα κολά, πρέπει, μοῦ εἶνε ἀπαραίτητον, νά δουλεύῃ καί τὸ μαρμαράδικο.

— Χωρίς νά το αἰσθάνεσαι . . .

— Βέβαια, γιατί τὸ αἰσθάνομαι μόνον ὅταν δέν δουλεύῃ.

— Καί τὸ εὐσιμο; ὁ γρυλλισμός τοῦ χοίρου;

— Καί αὐτὸ ἀπαραίτητον. Μοῦ φέρνει κάθε τόσο τὸν ἀντιπερισπασμό, μοῦ δίνει τὸ σύνθημα τῆς μικρᾶς διακοπῆς.

— Καί τὸ συμβόλαιο;

— Τὸ συμβόλαιο τῆς ἐνοικιάσεως; Καλά! θά τὸ ἀνανεώσωμε . . . χωρὶς ἄλλο θά μείνωμε 'στὸ ἴδιο σπίτι, — ἐκτός ἂν φύγη ἀπὸ ἐκεῖ τὸ «Μαρμαρογλυφεῖον» . . . . Ψτ! παιδί! . . . Ψτ! . . . φέρε μου ἀκόμη ἓνα οὔζο!

14 Σεπτεμβρίου 1902.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

τῆς μικρᾶς ἀγγελιομόρφου δεσποινίδος

N. E. M. JELAJIAN

*Ἀφῆκες τὴν ὠραία συντροφιά
τῶν Χερουβεὶμ ποῦχες τοῦ Παραδείσου,
καί δίχως νά ἀλλάξης τὴν μορφή σου,
ἐπέταξες 'ς αὐτὴν τὴν ἐρημιά,
'ς τὴν χωματένια γῆ:*

*Ἀφῆκες τὲς φτεροῦγές σου εὐθύς,
σὰν γένηκες πουλὶ αὐτῆς τῆς Φύσης,
μὰ μὴ ζητῆς μ' αὐτὸ καί νά μᾶς πείσης
πῶς ἔχεις τῆς ἀνθρώπινης φυλῆς
θνητὴ καταγωγή!*

Λεμησσῶ Κύπρου, Σεπτ. 1902.

X.